

печата бѣ светиня. Предварително арестуване не се допускаше. Никакъвъ данѣкъ не се валагаше върху печатнитѣ произведения. Митингитѣ на закрито бѣха гарантирани, безъ да става нужда да се иска предварително позволение.

Всичкитѣ тия права и гаранции се пазѣха не само, защото властитѣ изобищо ги почитаха, но и защото Източна Румелия бѣ поставена нѣкакъ си подъ надзора на Европейскитѣ сили, подписали Берлинския договоръ и участвували въ изработване на Органическия уставъ. При всѣко нарушение на Устава или закона тѣхнитѣ представители въ Пловдивъ правѣха своитѣ бележки предъ генералъ-губернатора и по тоя начинъ държаха на шрекъ властитѣ, отъ които зависѣше опазването на гражданскитѣ и политически права на всички жители безъ разлика на вѣра и народност. Но найефикасенъ бѣ контрольтъ, който упражняваше Областното събрание и произлѣзлия отъ него Постояненъ комитетъ. Въ своето българско болшинство депутатитѣ се стрѣмѣха да покажатъ зрѣлостъ, каквато имъ отказваха въ Берлинъ, и единство съ българигѣ отъ Княжеството, каквото не имъ се признаваше. Единственото съперничество, което се явяваше сегисъ-тогисъ, то бѣ да надминатъ своитѣ еднородци отвѣдъ Балкана не само въ управлението, но и въ книжнината и културата. Това бѣ, което подготви лесното съединение на северна и южна България

М. Ив. Маджаровъ.